

Tento příběh je vymyšlený. Ovšem postavy v něm, a jejich osudy mají přeci jen malinko reálný základ.

Nechce se vysmívat, poučovat ani moralizovat. Jen se pokouší maličko zachytit zvláštní mužský svět, kterým procházeli nebo prochází mnoho mužů.

A hospoda? Ta je mužském světě fenomén! Není to naprosto morálně čisté prostředí, avšak vždy byla, a ještě stále je místem, kde muži mnohdy řeší svoje materiální či psychické strádání nebo obecné problémy světa. Bohužel (pro někoho bohudík) se zdá, že tento fenomén se ze současného života pomalu vytrácí...

M.P.

Hospoda

Miroslav Pavlíček

1.

V lokále bylo poloprázdno, přesto překvapivě hlučno. Emil si vybral místo na vysoké stoličce na konci barového pultu, který sloužil zároveň jako výčep a rozhlédl se. Pár hostů znal od vidění z místního sídliště. Lačně splachovali vedro začínajícího léta a těšili se z postupně nabývané volnosti po zákazech a děsivých vládních nařízeních kvůli covidové pandemii.

Hned vedle baru byl větší stůl se šesti židlemi. Kolem něho seděli čtyři muži, převážně důchodci a velmi hlasitě o něčem diskutovali.

-Nepochybně stůl štamgastů, uvědomil si Emil. Na stole totiž ležela tabulka s nápisem REZERVÉ. Navíc všichni muži u stolu se chovali jako doma a vrchnímu familiárně tykali.

Tahle restaurace je sice hned naproti domu, kde Emil bydlí, přesto sem dosud chodí výjimečně. V hospodách si totiž připadá ztracený a nesvůj. Ovšem pivo mu, jako správnému příslušníku českého národa chutná, takže se občas „přemůže“. Další důvod, proč sem v poslední době zajde už je racionální. Momentálně se totiž nachází ve smutné a bolestné životní

situaci. Manželka Katka se po dvaceti letech společného života rozhodla změnit „rodinný krb“ i samotného Emila! A přestože se více jak rok velmi snažil její rozhodnutí zvrátit, neuspěl! Takže sem nyní občas zajde na večeři. I proto, aby utekl před samotou a protivnými výčitkami, že sobeckým workoholismem přišel o manželku...

Dnes má za sebou náročný den. Dlouhá porada, kde společně s pedagogy školy bylo nutné doladit přijímačky, ale také probíhající maturitní zkoušky tak, aby škola naplnila všechna mnohdy chaotická nařízení vyplývající z končící covidové epidemie. Aby stres z rozpadu rodiny a pracovního nasazení trochu vytlačil z hlavy, navlékl se hned po práci do tepláků a hodinovým během podél řeky se důkladně vypotil. Jenže minerálka a prázdná lednice mu nemohou doplnit spotřebované minerály a kalorie a tím i zlepšení nálady.

Původně měl v úmyslu si dát jen u baru smažák a „jedno“, nakonec se však rozhodl se v restauraci chvíli posedět. Vlastně nemá kam spěchat. Kromě čtyř stěn doma ho nikdo nečeká.

Neustále se snaží porozumět tomu, proč Katka po dvacetiletém, téměř bezkonfliktním vztahu dospěla k rozhodnutí, že musí svůj život změnit... Prý pocit nedocenění a životní stereotyp bez nějaké perspektivy na změnu! Cs! Za vším je zejména skutečnost, že se na „stará kolena“ bláznivě zamilovala do svého tenisového trenéra a Emil včas nerozpoznal nebezpečí. Takže nelítostně změnila život a ke svému novému idolu se odstěhovala. Vůbec nechtěla slyšet, že ten má za sebou už několik neúspěšných vztahů a že se zřejmě zhlédl jen v tom, že je vyhlášená a zatraceně dobře situovaná zubní lékařka! Ani to, že ordinaci i celé její vybavení před léty zařídil a vybudoval Emil, její rozhodnutí neovlivnily!

Tohle všechno si Emil stále dokola vyčítá jako svoji velkou životní prohru...!

„Jestli můžu poradit, pane, dejte si tentokrát Plzeň! Máme ji opravdu slušnou. Místní si sice dávají převážně Poličku, ale jen proto, že je levnější. To víte, šetřiví Hanáci,“ vemlouval se mu číšník.

„Dobře, ale pospěšte si, prosím. Mám pocit, že se uvnitř drolím,“ souhlasil Emil a přemýšlel, zda

mu číšník nenabízí plzeňské, protože na něj nemá odbyt a potřebuje vyprázdnit sud. Přesto dotěrné a stresující pocity se mu z hlavy dostat nedařilo. Chvíli dokonce zápasil i s myšlenkou zavolat Lence, momentálně jedinému, opravdu blízkému člověku. Ty neustále se vracející pocity prázdnoty a životního zklamání jsou k zbláznění. Velice by potřeboval malinko utěšit. Stačilo by jen slyšet hlas někoho aspoň trochu blízkého... Nakonec pokušení zavolat jí odolal a mobil zase odložil. Nemá právo ji zatěžovat svými „depkami“ a náladami.

Sama má jistě svých starostí dost...

Lenka je o hrozivých dvacet let mladší než Emil a k tomu velmi pohledná žena. A dává Emilovi nepokrytě najevo svoje sympatie. Jenže on už nechce udělat další životní chybu. A také nechce dopustit, aby si tak milá a hezká žena zkazila život s „dědkem“ před penzí!

-Další chybu si už nemůžu dovolit, opakuje si zatvrzele v poslední době.

Lenka je učitelkou v mateřské škole a svoje povolání miluje. Možná i proto, že nějakých zdravotních důvodů sama děti mít nemůže.

Je malinko při těle, z čehož pramení její nízké sebevědomí, ale její vlídnost, nekonečná trpělivost, empatie a optimismus dostane skoro každého, s kým přijde do styku.

Jejich seznámení bylo prosté. Emil kromě ředitelování na elektrotechnické průmyslovce léta pracuje i jako funkcionář ve školských odborech. A úplnou náhodou mu tam v euforické porevoluční době, kdy se otevřely hranice na západ, připadl úkol organizovat zájezdy kolegů kantorů do Francie. Jistě hlavně proto, že slušně ovládá francouzštinu, angličtinu i němčinu. Jazyky ho prostě vždy zajímaly a bavily.

Tahle nová příležitost ho opravdu zaujala. A protože je založením osobnosti pečlivý, vždy se na takový zájezd připraví velmi důkladně. Vynaložené úsilí se mu vrací v nadšeném hodnocení účastníků a ve velkém zájmu o každý další zájezd. Navíc zde může využít své nepřeberné znalosti historie, což ostatně je i jeho pedagogická aprobace.

Kupodivu však, více než návštěvy evropských metropolí Emil miluje tuzemské zájezdy.

Zbožňuje českou historii, takže se při takových zájezdech vždy neobyčejně „vyřádí“.

Lenka stejně jako Emil je blázen cestování, a právě na jednom takovém zájezdě se poznali blíže, ovšem zběžně se znali už nějakou dobu předtím. Pracuje a žije totiž v Kutné Hoře, ve městě odkud Emil pochází. Navíc byla kolegyní a přítelkyní jeho maminky, ředitelky mateřské školky, kde obě pracovaly. A když se svého času Lenka po partnerské krizi ocitla bez bydlení, protože ji její tehdejší přítel vyhodil z bytu, nabídla jí maminka podnájem v jejích rodinné vilce. Emil byl tomu rád, protože měl výčitky svědomí, že po tátově smrti v domě nechává maminku tak daleko samotnou.

Když později poznal i Lenčinu zálibu v historii, nadobro ho okouzila. Postupem času navíc zjistil, že její zaujetí o historii přerostlo i v zájem o něho samotného! To už zpozorněl. Ano, je milá, příjemná a v její blízkosti mu vždy je neskutečně dobře. Jenže... Ten věkový rozdíl ho děsí! Opakovaně se jí pokouší vysvětlovat, že krásná žena jako ona nemá zapotřebí zahazovat se starším partnerem, vystresovaným

odchodem manželky, jejíž odchod navíc považuje za svoje životní selhání.

„Víš, Leničko, já už nepotřebuji milenku, ale ošetřovatelku,“ zavtipkoval, když se v jednom rozhovoru dostali do důvěrnější polohy. „Jsem ve věku, kdy se mi hříchy mládí začínají sčítat.“

„Já bych tě ošetřovala opravdu ráda,“ odpověděla tehdy s vážnou tváří.

Měl co dělat, aby po těch slovech utajil dojetí! Musím přitvrdit! Vážně nemám právo se plést do života mladé a přitažlivé ženy. Ta má v životě na víc, ujišťoval se v duchu...

U stolu štamgastů, hned vedle baru se už hodně hlasitě bavili na účet jednoho z nich. Ten však zachovával povýšený stoický klid. Ten chlápek má k ráznosti, jakou se snaží vyzařovat, fyzicky daleko. Určitě už je taky důchodce: Menší nevýrazná postava, prošedivělé, nad čelem již hodně prořídle vlasy mu vzadu trochu zhoustly a vlnily se přes límec košile. Úzký knírek prvorepublikových šviháků a uštěpačný pohled mu dávají šibalský vzhled. Emil si ho tady všiml už dříve, protože stává před restaurací a s chladným výrazem zarputilého hospodského rváče, kouří. Ovšem vzhledem ke své postavě,

jeho odhodlaný výraz vyznívá poněkud komicky: Z kraťasů mu trčí tenké a křivé nožky a pod trikem se už trochu rýsuje pивní břicho.

Ostatní u stolu ho oslovují Jarku nebo Jaryne. Nyní přezíravě přehlížel poznámky přátel a tvářil se jakoby, jim dělal svojí přítomností milost. I když se velmi snažil, viditelně ho to jejich popichování štvalo, protože je čas od času odbyl hodně vulgárními nadávkami.

„Dnes jsem tě viděl ve městě, Jaryne! A... Zasklils mě! Na to, že jsem tě adoptoval za bráchu, to od tebe fakt nebylo pěkné! To ani trochu, chlapče,“ prohlásil vysoký muž u stolu, kterému říkali Pavel. Přestože byl u stolu nejmladší a měl něco kolem padesátky, nestydatě všechny oslovoval „chlapče“.

Jarek znejistěl. „Brácha, to jsem nemohl bejt já, vid’?“ podíval na něho významně Jarek, jenže Pavel jeho naléhavému pohledu nevěnoval pozornost, protože něco soustředěně hledal v mobilu. „Chlapče, tvoje kraťasy a z nich trčící niti, kterým říkáš nohy, poznám v poledne i v davu turistů před orlojem na náměstí! Za křídlo táhls Nikol a zapadli jste do Potrefené husy!“

„Koho? Nikolu?“ zpozornělo osazenstvo u stolu. „Jo! Servírku, co se tady střídá s Petrem,“ zvedl oči od mobilu a teprve teď pochopil, že na kamaráda-bratra práskl něco, co vůbec neměl v úmyslu. „Brácho, ty seš fakt vůl, nebeskej,“ vyjel Jarek, ale bylo pozdě.

„Ty vole, Jarku, nemáš strach, že tě v těch jejich kozách klepne pepka? Vždyť je o čtyřicet pět let mladší! A když se rozvášní, tak z toho můžeš mít trvalý zdravotní následky, ne-li smrt,“ poznamenal kdosi.

„To ještě nic není, ale když tě s ní nachytá její přítel, zmuchlá tě jak papírovej kapesník,“ utahoval si z Jarka další.

„Zabrzděte, chlapci,“ snažil se zachránit situaci Pavel. „To je jenom kámoška. Holčina nepoznala tátu tak je Jarek pro ni jenom taková mužská autorita, no! On by jí přece nikdy neublížil nějakým neuspokojivým sexem, no ne? A kdyby došlo i na ty věci... Tak akorát trochu podráždit jazýčkem... A domů! Že jo, brácha?! A vůbec, nezávidte, blbečkové!“

„Kretění blbý! Já ještě dnes můžu i třikrát za noc,“ naparoval se Jarek.

„To jo, ale za tu polární! Ta trvá půl roku,“ přisadil si další za řehotu ostatních.

„Poslechněte, blbečkové, já vás nemám rád! Ne nadarmo léta říkám tomuto stolu Údolí sviní, vid’?“ prohlásil Jarek rázně, přesto tak, aby to slyšela celá hospoda, „poněvadž jste jenom primitivní, nekultivovatelní zmrdi! Snad jenom tamhle Pavlík ještě stojí za řeč! Ale taky jenom někdy, protože neumí držet hubu,“ ukázal na čahouna, který se zatvářil provinile, ale rovněž se bavil.

„Jinak jste všichni tady jenom vobyčejní venkovští burani,“ mávl odevzdaně rukou.

„Nedělej dámu, Jarku! Když už jako charakter nechceš prozradit, jaký má Nikola kozy, tak třeba zase spust’ tom, jak kdysi v Milovicích ožrals ty tři Ruský lampasáky...! Ty tvoje historky se dají poslouchat do nekonečna! Kam se serou televizní noviny nebo seriály!“

„Jo! Nebo jak ruční pípou vyčepovals za noc tři hektáky piva,“ přidal se další.

Jarek vstal a obrátil se na Emila. „Poslechněte, pane, vy vypadáte jako inteligentní člověk. Už jste někdy viděl podobnou skvadru idiotů a hňupů? Víte, já jsem Čech jako poleno! Já sem

přijel z nádhernýho, historickýho města Mělníka před pětadvaceti lety. A tady těm moravským balíkům jsem přivezl kulturu! Vždyť oni ani nevěděli, co to jsou slipy, věřil byste tomu? No jo..." zasní se Jarek, „to jsem ještě měřil metr devadesát, vážil osmdesát pět kilo a měl hustou černou kšticí," pokračoval ve snění. „Ale všechno to byla zbytečná námaha! Jenom se podívejte, jak jsem dopad, pane...!" předvedl obřadně svých sto šedesát pět centimetrů ze všech stran. „Jó, jo! Byla to naprosto zbytečná dřina! Tady ta banda je prostě nevzdělatelná! Jak říkám: -Údolí sviní, vid'?"

Společnost u stolu stále náramně bavila, Jarek si jich však nevšímal. „Peťo, platím! Už mám tady těch zmrďů dost! Fakt je vůbec nemám rád...! Ale co, řeknu to na plnou hubu: Seru na ně!" přivolal na číšníka a sáhl do kapsy pro peněženku.

„Jistě Jarynku," přispěchal ochotně vrchní s flekem v ruce, „jenom upozorňuju, že dnes už platíš potřetí!"

„No a? Dýško dostaneš vždycky vid'? Takže jakej s tím máš problém?"

„Problém nemám, ale ty si ten odchod vždycky rozmyslíš a já ti musím pořád vypisovat nové účtenky. To je na palici.“

„Aby ses neposral! Vždyť od toho tady seš, vid’?! A máš štěstí, že na účtenky píšeš jenom čárky, protože vážně pochybuju, že umíš psát, blbečku!“

„Jarek odchází chlapci, končí sranda! Tak to si jdu ještě chvilku sednout ven pod slunečník. Řvou tam sice fakani z vedlejšího pískoviště, ale teď navečer je tam líp jak to dusno tady,“ zvedl se dlouhán Pavel a ostatní ho následovali.

Jarek zaplatil a podíval se na Emila. „Viděl jste to, pane? A takoví parchanti si říkají kamarádi! To fakt nevím, kam se svět ubírá! Já se tomu covidovi,“ ukázal na velkou obrazovku nad výčepem, kde premiér kostrbatou češtinou vysvětloval národu, že jeho zásluhou jsme v Evropě best in covid, „ani trochu nedivím! Lidstvo blbne a je třeba to tady pročistit. Všude je strašně moc idiotů, pokrytců, lhářů, podvodníků a podobnejch parchantů...! Obávám se ale, že na tuhle pakáž je i pandemie krátká. Poněvadž blbů se žádný pohromy nikdy moc nedotkly. Vždycky na to doplatí

jenom ti hodnít, víte?“ Rozpřáhl odevzdaně ruce, aby bylo jasné, kam je třeba jeho osobu zařadit. Pak si pozorně Emila prohlédl a zvažněl: „Poslechněte, pane, ale vy jste mi nějak povědomej, vid’? Nejste náhodou lampasák?“ Přestože se původně chystal odejít, měl zřejmě chuť si ještě popovídat, protože nedbal na číšníkův výsměšný pohled a znovu si objednal. Tentokrát rum, další pivo a přisedl si k Emilovi u baru.

„Důstojník bohužel nejsem. Až tak dobře jsem se ve škole neučil, aby mě vzali do vojenské kadetky!“

Jarek se usmál. „Jo! Dobrej fór, vid’?! Víte, jednoho lampasáka, co se vám trochu podobal, jsem poznal na vojně. Jenže to byl Slovák!“

„Jaryne, tys byl na vojně? To si děláš kozy, ne?“ zasáhl do debaty číšník pobaveně.

„Blbečku! Já to dotáhl na desátníka! Nejsem kripl s modrou knížkou jako ty, vid’?!“

Číšník se však nedal. „No, jo! A jak tě znám určitě sloužil u Hradní stráže! Jenže na Bouzově...! Nebo na Mírově?“ ušklíbl se, popadl sklenice s pivy a spěchal ven pod slunečníky.

„Vidíte to, pane? Další hňup! Je jich všude plno, kam jenom pohlédnete! Ale blbečci Jarouška nemůžou rozhodit,“ prohlásil a s požitkem se napil.

Emil se začal bavit. „A co ten důstojník, kterého vám připomínám? Taky to byl idiot?“

„No... Byl to kupodivu celkem ucházející týpek! Ale... Prostě guma! Nechal nás občas nastoupit a pak k nám vedl moudrý řeči. Třeba: Súdruhovia, najdvoležitějšie na vojňe je morálně politický stav a strihanie! Ale strihanie je dvoležitějšie, lebo je viděť!“

Emil se rozesmál. „Aspoň jste tam měli legraci. To není k zahození, ne?“

„Helejte, já sloužil jako kuchař. Ten lampasák sice nebyl kdovíjakej mudrc, ale vařit uměl a my ho měli rádi. Protože se o nás staral jako o vlastní. A neúnavně nás tahal ze všech vojenskejch průserů. Co pamatuju, jenom jednou se na nás opravdu nasral... To přišel do práce nějak smutnej, vid'. Zase nás nechal nastoupit a prohlásil: Očúvajte súdruhovia, nehnevajte ma! Ja som ťažko chorý. Mám záněť tuná toho trojklaného nervu. Velmi ľahko muožem oslepnúť, ohluchnúť, alebo zhlupnúť! -

No a jeden kretén z Prahy prohlásil: -No, zblbnout už nemůžete...” ušklíbl se Jarek a pokračoval: „Až do rána jsme pak všechno v kuchyni drhli. Kotle, pánve, nádobí, kachličky, hajzlíky... A několikrát dokola.”

„Hezký ponaučení! Alespoň je na co vzpomínat, ne?”

„Jo! Na vojenskou buzeraci vzpomíná každej! Ale to už ani není pravda... Poslechněte, ale ani vy nejste jenom tak někdo, že ne? Protože já z vás cejtím nějakýho šéfa, vid’?”

„Dobře, přiznám se. Jsem kantor. Čeština, dějepis, jazyky!” podlehl výslechu Emil. Jarek však na něho zíral pohledem, který říkal, že to určitě zdaleka není všechno.

„No dobře. A jsem ředitelem elektrotechnické průmyslovky. Je to sice divné, že se svojí aprobací češtiny a historie dělám ředitele technické školy, ale asi tehdy nebyl po ruce nikdo vhodnější. Víte, dnes už jsem měl být rok v penzi, jenže jsem za svého ředitelování začal komplexní přestavbu školy. No a letos se má veškerá ta rekonstrukce ukončit. Pak to už nadobro zabalím! A konečně budu mít čas na svoje koníčky.”

„Jaký to jsou, jestli to není tajný. Podle mě totiž jsou nejlepší koníčky pro chlapa, baby a chlast, vid’?“

Emil se rozesmál. „Na takového koníka nemám exteriér, ani vytrénované vnitřní orgány. Mám rád cestování a historii. Taky sbírám staré dokumenty a mince.“

„No, co, chlap má bejt trochu švihlej! Ale jinak je to skvělý! Vid’, pingle,“ obrátil se na číšníka za výčepem. „Protože ředitele tady ještě nemáme. A to sem chodí různý éra. Třeba tamten nalitej chroust v rohu, co právě odchází. Je to doktor. Opravdickej doktor ze špitálu! Rentgenolog. Trápí ho celoživotní problémy... S babama a chlastem, vid’? Nějak nemůže tu pravou najít tak to řeší tím druhým. A když to přežene, dělá tady problémy. Hádá se a rve, i když má postavu a hmotnost vzrostlýho pstruha... Jestli někdy uvidíte, že má dost, je nejlepší si ho nevšímat!“

„Jaryne, co se ti vlastně dnes přihodilo? Sedíš tady od oběda, a to u tebe není zvykem. Manželka tě vyhodila nebo odjela na chalupu?“ přerušil jeho výklad číšník.

„Hele, měl bys vědět, pingle že nejsem ženatej. Byl jsem dvakrát a stačilo mi, vid’? A ta paní, co

s ní momentálně žiju, mě dnes nebetyčně nasrala!“

„Kecko! Co ti mohla provést? Taková milá paní...”

Jarek se důležitě napil a zasípal. „Je to kráva! Ostatně, jako skoro každá! Ženskou má chlap každých pět až sedm let obměnit, poněvadž pak už nesnesitelně leze na nervy, vid’? S touhle jsem poprvé v životě termín nedodržel a dobře mi tak!“

„Jestli to máte takto, potom nechápu, vašeho koníčka, -ženy!?” opáčil Emil.

„Na tom není nic tajemného. Ten začátek je vždycky nejhezčí. Až později se to posere. Chlap totiž věří, že ženská napořád zůstane taková, jakou ji poznal. A ženská zase doufá, že se jí podaří chlapa předělat ke svému obrazu. Jenomže snahy obou jsou skoro vždycky marný.“

„Nerozumuj a radši zalži, co ti ta tvoje paní provedla?“ dotíral číšník.

„Helejte,“ naklonil se k Emilovi důvěrně, „udělala svíčkovou a koupila láhev vína! Mohlo mi dojít, že se něco děje, vid’? Je zarputilá vegetariánka,“ důležitě si uhladil vlasy na

temeni a pokračoval: „Po jídle mi pyšně oznámila, že ji povýšili... Je teď ve fabrice šéfkou provozu!“

„To je dobrá zpráva, ne?“ nedal pokoj číšník.

„Di do hajzlu, blbečku! Jenom se tím na mě vytahovala! Tak jsem se jí zeptal, komu ho musela vykourit, aby to místo dostala...!“

„No, ta se musela nasmát, co?“

„Si piš, pingle! Vylila mi víno na hlavu, šmizda jedna! Tak jsem třískl talířem o zem a jsem tady! Měl jsem se fakt co držet, abych neporušil svoji těžce získanou životní zásadu, nemlátit ženskou, ani když mě smrtelně nasere.“ „Tos dopadl ještě dobře! Asi tě má ráda, vole! Jiná by ti vyšhubala těch pár zbývajících chlupů na hlavě a vyházela ti všechny věci z okna,“ prohlásil číšník vesele.

„To by si mohla zkusit! Udělal bych si z ní rohožku před dveře bytu,“ zvolal nadutě.

„Nejsem srágora, jako ty! Já doma velím, ty vole!“

„To možná! Jenom... Jestli tě někdo poslouchá! Možná akorát tak kocour a papoušek,“ nedal mu číšník pokoj.